

Minou Bosua (Minoux) organiseert tijdens POW WOW een humoristische stamvergadering waarin de zorg voor onze ouders centraal staat. Op het beeldscherm haar moeder Jopie Bosua. © Karin Jonkers

Minou Bosua: 'Er moet toch meer zijn dan keuze tussen pot pillen en verpleeghuis'

Ouderdom, aftakeling, afhankelijkheid, valt er nog over te praten? Jawel, zegt Minou Bosua, al stelt dat niet altijd gerust. De theatrale vergadering POW WOW met stamoudsten over het onafwendbare ging zaterdag 1 oktober première in de Verkadefabriek Den Bosch. Dansend naar het einde.

Mieske Van Eck 04-10-22, 20:28 Bron: BD

Het is een vrolijke boel op het podium van de Verkadefabriek. Een 'horde zeventigplussers' danst onder een grote kleurrijke pop met droeve blik. De *POW WOW* ceremonie kan zo beginnen. Huisgezelschap Minoux richtte speciaal hiervoor de Bende van Alzheimer op.

In 2018 stond Minou Bosua met haar vitale 87-jarige moeder Jopie in de voorstelling *Moeder mag niet dood*. „Mijn geest is fris en sterk is mijn moed”, zong Jopie. Een jaar later gaf de geriater haar de diagnose beginnende Alzheimer. Daarna heeft niemand het meer met Jopie over Alzheimer gehad, zegt Bosua. Uit vriendelijkheid.

Bewustzijnstheater noemt ze het

Vorig jaar onderzocht Minou Bosua in de voorstelling *Leer me de dans van je moeder* voor Theaterfestival Boulevard over de band met en de zorg voor haar moeder.

In *POW WOW* graaft ze verder, samen met ouderen.

Bewustzijnstheater noemt ze deze vorm, die de ouderen op het podium en het publiek betreft bij door de oorspronkelijke bewoners van Amerika geïnspireerde ceremonie. Ze spaart zichzelf noch de bendeleden bij het stellen van prangende vragen en ze doorspekt haar betoog met grappige en pijnlijke voorvallen. Jopie tuimelend door de gang van haar eigen huis, wat haar beter afging dan lopen achter de rollator door de brede gangen van het verpleeghuis.

Ervaringen vliegen voorbij. Falende zorg of hoe het juist beter kan door je te verplaatsen in de ander. Terloops koppelt ze ook nog hulpzoekenden aan helpers.

Tekst gaat verder onder de foto.

© Karin Jonkers

Minou Bosua zit de stamvergadering voor over de zorg voor onze ouderen.

„Houden jullie er rekening mee dat jullie ook dement kunnen worden”, werpt Bosua het publiek voor de voeten. Een op de drie vrouwen wordt het. Ze gaat de rij af: „Een, twee, dement, een, twee, dement... En wie vindt het dan oké om in het verpleegtehuis te komen”, vervolgt ze meedogenloos. Maar weinig vingers gaan omhoog. „Maar wat dan? Wie heeft er iets geregeld?” Euthanasie, klinkt het. „Wie heeft er een euthanasieverklaring? En dan nog. Er moet toch een andere keuze zijn dan tussen een pot pillen en het verpleeghuis.”

“Haar huis was haar tempel. Ik had het haar duidelijker moeten zeggen, zodat ze afscheid had kunnen nemen.”

Minou Bosua

Bosua voelt zich schuldig. Ze geeft zich rekenschap van de pijn van haar moeder na het verliezen van haar eigen huis. „Tachtig procent van haar spullen weg. Ze begreep wel dat ze wegging, maar niet dat ze niet meer terug kon. Haar huis was haar tempel. Ik had het haar duidelijker moeten zeggen, zodat ze afscheid had kunnen nemen.”

Na een autoritje, zegt Jopie bij het Verpleeghuis: „Dit is mijn huis niet, dit is mijn onderkomen.” „Ik had haar gewoon in huis moeten nemen”, zegt Minou. Een van de stamoudsten zet haar terug op aarde. „Wat heb je te bieden aan kwaliteit en geduld?”

De bende pruttelt. Niemand wil de oudste zijn. Uiteindelijk bekent Nienke van 87. Minou gaat eerbiedig voor haar op de grond liggen. „Je hebt een prachtig leven gehad en hoeft niets meer te doen.” Ze duwt Nienke in een sta-op-stoel, troon en gevangenis tegelijk. Het duurt een tijd voor ze de voetenbank laat zakken en zich bevrijdt. Niemand wil afhankelijk zijn. In de zaal evenmin als op het podium. Maar we moeten het onder ogen zien. Ooit komt de dag. En dan maar liever dansend naar het einde, vindt Minoux.

Van hard naar zacht

POW WOW gaat van hard naar zacht, geruststellend naar verontrustend, bitter naar zoet, vrolijk naar droef. Ondanks de zwaarte slaagt de energieke en openhartige Bosua erin om het zowel grappig en luchtig als ontroerend te houden.

Onder meer nog te zien: 13 okt Groene Engel Oss; 28 okt De Leest Waalwijk; 5 nov Schouwburg Tilburg; 25 nov Blauwe Kei Veghel.